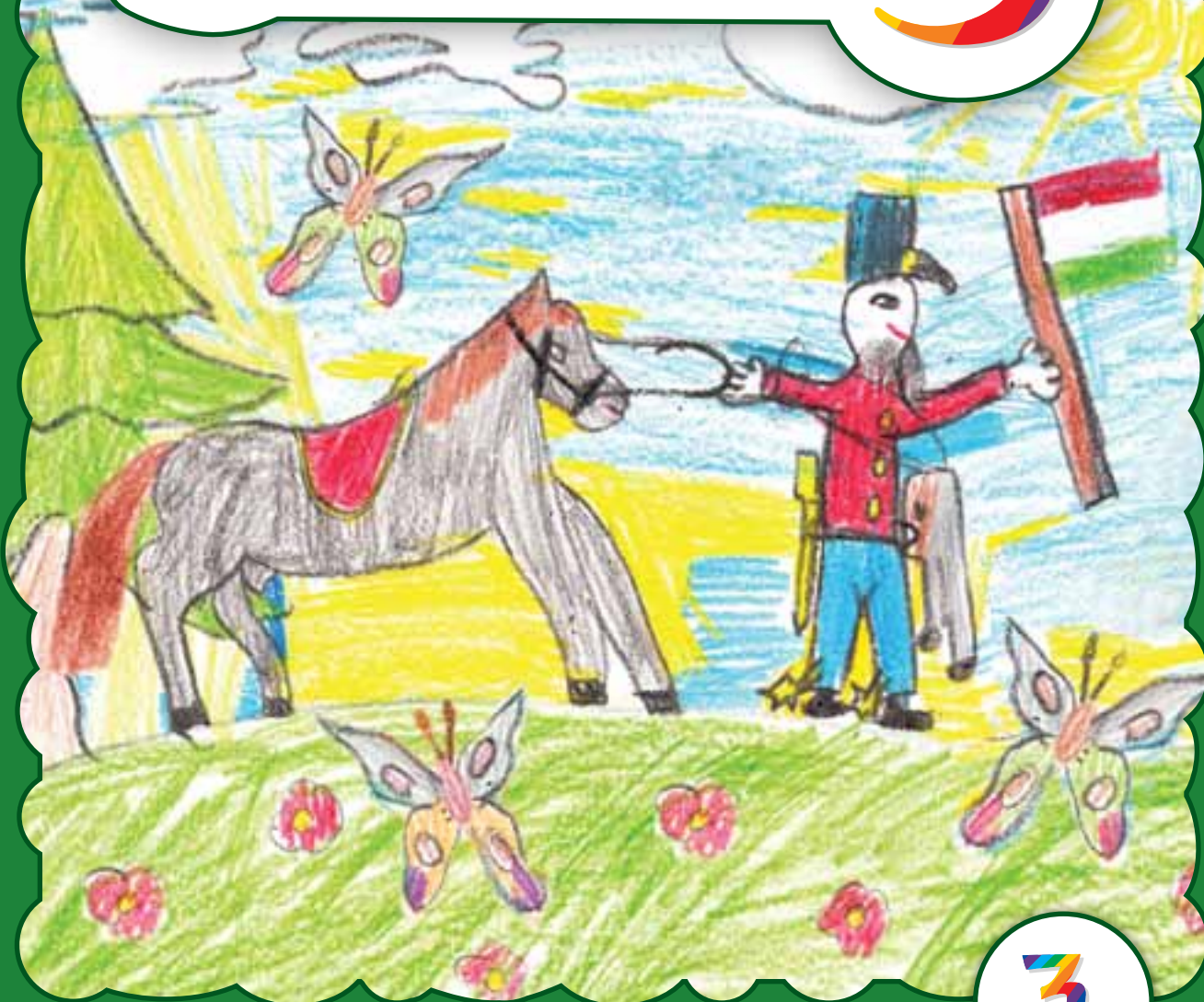

Szivarvány

2012. MÁRCIUS • XXXIII. ÉVFOLYAM • 353. SZÁM

3.

BENDE-TÓTH TIBOR

A kis huszár

Csillagos pej, csüdben fehér,
Jól megülök pejkóm nyergén.
Gyors lovacskám, szép lovacskám,
Vágtass, száguldj, mint a villám!

Negyvennyolcas huszár vagyok,
Kantárszárat megragadok.
Csillog, villog az én kardom,
Vitézkedem, bátorkodom.

Mire kifárasztom magam,
Seprűnyél lett kis pej lovam.
Kezemben meg vitéz kardja
Édesanyám jól megszolgált,
Kissé égett, fakanala.

Ulici Tamara, Szatmárnémeti

Dolhai Rebeka,
Szatmárnémeti

Föl, föl, vitézek, a csatára!

A történelem számotokra még túl bonyolult tudomány, de annyit megjegyezhettek, hogy 1848. március 15-én a szabadságért indult harcba a magyar nép. Kossuth Lajos volt a vezére, Petőfi Sándor a lelkesítője, a huszárok a legvitézebb harcosai. A szív fölött viselt, nemzetiszínű szalagrózsa, a kokárda azt fejezte ki, hogy mindenki szíve együtt dobban a nemzetért.

Ünnepeljük büszkén, vidáman, Kossuth-nótával, huszár-játékkal Március 15-ét.

Miklós Dóra, Bánffyhunrad

- **Juhos Ildikó óvó néni széki csoportjában** a fiúk karton-csákóban, papírkarddal huszárként vívnak, a lányok a díszmagyarra emlékeztető, csinos kartonpártát viselnek. Zászlót és kokárdát minden gyerek vágott-ragasztott az ünnepre.

A vén huszár

Népmese

Volt egyszer egy öreg huszár. Éppen húsz esztendeje volt katoná. Rendes volt, pontos volt, mégsem volt egy szemernyi kis csillagja sem. „Akárhogy s mint, de ez nem igazságos dolog. Hadd vegye ennek hírét a király is. Majd igazat ad ő nekem, tudom, Istenem” – gondolja, s máris kapja magát, megnyergetli a hókát, s ahelyt megszökik a századától, hogy meg se álljon a királyig. Estére elér

egy rengeteg erdőbe. Ott előtalál egy pantallonos embert.

– Ki vagy, s mi járatbeli? – szólítja meg.

– Én biz a király udvarából való vagyok! Vadászni voltunk, s utat vesztettem, hát most azt se tudom, hogy merre ki, s merre be – szól az idegen, aki éppen maga a király volt.

– A király udvarából?! Hiszen te akkor tokos német vagy! Na, ebadta tokos németje, gyere hát velem, valahogy majd csak kijutunk innen, Isten nevében – így a huszár, de fogalma sem volt arról, kivel beszél.

Mentek, mendegéltek, s közben még beszédbe is elegyedtek. Elbeszéli a vén huszár az ő nagy sérelmét, s hogy ő most meg se áll a királyig, tegyen ő igazságot.

Felértek egy égig érő hegy tetejére, de az erdőnek csak nem volt vége.

– Szaladj csak fel, tokos német, erre a magas fára – mondja a huszár –, s nézz széjjel, nem látsz-e valamerről világosságot.

– Menjen fel kegyelmed, én addig megfogom a lovát – kéri a király.

– Azt hiszed, adom én a felséges királyom lovát minden jöttment kezébe? Csak ízibe előre, egy-kettő, indulj, célpont a fa teteje!

A szegény, fáradt királynak nem volt mit tenni, fel kellett mennie a fára. Látott is világosságot, s arrafelé indultak. El is értek egy házikóhoz. A ház rablók tanyája volt.

A huszár asztalhoz ült, enni-inni kezdett. Eleget mondta a királynak, hogy:

– Ígyál, s egyet se félj, amíg engem látsz!
– de nem volt kinek.

Egyszer jönnek ám a rablók. A király behúzódott egy szegletbe.

De bezzeg a huszár ízibe kardot rántott, s egy miccentés alatt rendre mind lecsillentette a fejüket. Nézte, hogy hol az összerabolt kincs. Meg is lelte: aranyat, ezüstöt, éppen tizenkét szekérre valót. Azt mondja akkor a huszár a királynak:

– Menj el a királyhoz, s mondd meg neki, hogy küldjön tizenkét szekeret, addig én itt maradok őrizni a kincset.

Elszállították a sok kincset, s mikor a városba értek, királyi küldött vezette a huszárt egy vendégfogadóba, s azt mondta:

– Na, huszár bácsi, ez itt a király fogadója, egyék-igyék, mert mindent a király fizet.

Hát jó, a huszár evett is, ivott is, s mert fáradt volt, lefeküdt. Másnap elkezdett huszárosan kommandírozni, hogy hol az a király, s milyen király az, aki nem kíváncsi, kitől kapta azt a temérdek kincset.

– Jól van – mondja a király –, vezessétek csak fel hozzám!

Hej, Mindenható Megtartó, hogy megrökönyödött a huszár, mikor megismerte, hiszen ő a királyt tokos németezte le! De a király azt mondta neki:

– Ne félj, te vitéz huszár! A hajad szálának se szabad meggörbülnie. Menj vissza a szolgálatodba, megkapod a csillagokat.

SOÓ ZÖLD MARGIT rajzai

Csak hogy még jóformán meg se érkezett a századhoz, mint szökött katonát elfogták, nyakig vasra verték, s halálra ítélték. Már vitték a hitvány huszárt a kivégzőhelyre, amikor vágat egy lovas fehér kendőt lobogtatva. Hát az éppen a király volt. Mondja a kapitánynak, hogy ízibe cseréljen gúnyát a huszárral, mert aki csak ilyen igazságot tud tenni az ő derék, vitéz huszárai között, az csak közlegényi rangot érdemel.

Így lett a vén huszárból kapitány. Tán még ma is él, és kommandíroz, ha meg nem halt.

LENGYEL FERENC

Beszélgetés

- Kis virág, hóvirág,
zúzmarás még a világ!
- Enged a téli fagy,
tavasz bontja szirmomat.
- Szirmaid hófehér
színén elámul a tél!
- Szelével dacolok,
zöld-fehéren itt vagyok.
- Társaid alszanak,
gyengék a napsugarak!
- Gyengék, de fényesek,
sugárt hoznak, életet.
- Életed korai;
mit is tudnál mondani?
- Kinyílok csöndesen.
Remény vagyok. Rejtelem.

MOLNÁR KRISZTINA rajza

LÁSZLÓ NOÉMI

Tavaszodik

Szürke gyöngy, barna gyöngy,
Köztük moccan a mag.
Zöld lándzsát tűz egy göröngy,
Hegyen megcsillan a nap.

Csöpög a jég, fut a hó,
Nő a csokornak-való:
Fák alatt a zsenge fű
Csupa fehér csengettyű.

ZÁGONI BALÁZS

Az égig érő paszuly

– Anya, kérek egy kis paszulyt és vattát! – állt elő Barni egy tavaszi délutánon. – Paszulyszemet akarok ültetni.

Anya örült, hogy Barni végre nem számítógepezni akar, és boldogan adott neki befőttesüveget, vattát és három paszulyszemet.

– Anya, ugye vizet is kell tölteni rá?

– Ugye.

– És ugye hamar ki fog kelni?

– Úgy – hagyta helyben Anya.

Barni az ablakpárkányra tette a befőttesüveget, és visszament tanulni. Anya eközben embernemérgelődött játszott Dorkával és Hannával. Nem telt el öt perc, Barni kijött, megnézte a paszulyszemeket, megigazította az üveget, és visszament. Újabb öt perc múlva ismét kijött.

– Anya, mitől nő gyorsabban a paszuly?

– A melegtől.

Barni a fűtőtestre tette az üveget, és ismét visszament tanulni. Újabb öt perc múlva viszont megint kijött.

– Anya, van még valami, amitől gyorsabban nő a paszuly?

– A fénytől – mondta Anya, és közben erősen koncentrált, nehogy Dorka levegye a bábiját.

Barni azonnal hozott egy asztali lámpát. A fűtőtestre tette, bekapcsolta, és fényét egyenesen a paszulyszemekre irányította. Anyáék még a második kör végére sem értek, amikor Barni ismét megjelent, ezúttal egy nagyítóval. Szemügyre vette a paszulyszemeket jobbról is, balról is.

– Anya, ezek egyáltalán nem nőnek! – mondta csalódottan.

Anya ekkor nézett fel először a játékból. Amikor megpillantotta a fűtőtesten fényárban úszó paszulyszemeket és mellettük Barnit a nagyítóval, elnevette magát.

– Barnikám, ezeknek még hosszú napokra van szükségük ahhoz, hogy kikeljenek. Én inkább visszatenném az üveget az ablakpárkányra, mert a túl nagy meleg sem jó nekik.

Barni szót fogadott, mindent helyre tett, majd visszament a szobába, befúrta a fejét a paplanba, és csendesen sírni kezdett.

Anya erről mit sem tudott, megterített vacsorához, és csak amikor látta, hogy Barni a harmadik szőlítésra sem jön, akkor nézett utána a dolog-

nak. Barni ekkor már nem sírt. Csalódottan gyűrögette a paplan sarkát.

– Anya, azt mondtad, gyorsan kikelnek...

– A többi maghoz képest a paszulyszem valóban gyorsan kikel: néhány nap alatt.

– De nekem holnapra kell az iskolába. Anya meglepődött.

– Nahát, a tanító néni igazán tudhatná, hogy a paszulyszem nem kell ki egy este alatt... De várj csak, mikor kaptad te ezt a feladatot?

– A múlt héten... – motyogta Barni.

Anya sóhajtott, de nem mondott semmit.

Barni nehéz szívvel feküdt le. Elképzelte, hogyan fogja megszidni a tanító néni, és azt is, mi lenne, ha reggel egy nagy paszulyfa indái tekergőznének a nappali ablakában.

Ébredéskor kalapáló szívvel osont a nappali ablakához – de semmi. Elhatározta, hogy mégis elviszi az üveget az iskolába. Megmutatja a tanító néninek, hogy ha későn is, de elültette a paszulyszemeket, aztán lesz, ami lesz. A tanító néni asztaltól asztalig járt. Barninak

egyre gyorsabban dobogott a szíve. Mikor Barni asztalához ért, felemelte az üveget, és közelről belenézett.

– Hát ez nem sok, Barni fiam.

Ezzel letette, és továbbment. Nagyobb szidást nem kapott, de ettől még nem lett jobb a Barni kedve.

Ez volt az utolsó nap a tavaszi vakáció előtt. Az immár haszontalan paszulyos üveget Barni a szemetes kosárba lökte egy megrepedt teáspalack és egyéb szemetek társaságába.

Hamar elfeledkezett a dologról. Jött a vakáció, Húsvét, kirándulás, sok más kaland. Aztán, amikor újból belépett az osztályterembe, tátva maradt a szája. A szemeteskosárból szép zöld indák kacskarin-
góztak ki, felértek az ablakig, ráfonódtak a kilincsére, majd továbbkúsztak a plafon felé. Magasabbak voltak, mint Barni.

Honnan kaphatták a vizet? A repedt teáspalackból? Vagy csőtörés, szivárgás volt? Ez titok maradt. De ott virított embermagasan Barni három hűséges paszulyszeme, mint egy szobai dísznövény.

Barni előbb arra gondolt, hogy hazaviszi. De aztán a többiekkel együtt úgy döntöttek, hogy cserépbe ültetik, és ápolják, locsolják, hátha év végére eléri a plafont.

DONKÓ LÁSZLÓ

Jön a tavasz

Jön a tavasz sebbel-lobbal,
Tanyát ver a szél a lombban,
Keserédes a világ,
Fecsegnek a tátikák.

Nyelvet ölt egyik a télre,
Másik mondja: „Végre vége!”
Őzi ugrik, fut a nyúl,
Egyre később alkonyul...

Kapaszkodik föl a dombra
A futóbab töve-bokra,
Nemsokára éig ér,
Vele fut a pipitér.

LÁZÁR ERVIN

A csomag

Rutoldó fölmászott a Nagyszederfára, és átnézett Tupakka kertjébe.

– Nahát, ez vérlázító – morogta. – Még mindig jókedvű.

Valóban, Tupakka, odaát a nagykontyú fák meg a hetyke vetemények között, eléggé vérlázítóan derűs volt. Vérlázító mosoly virágzott vérlázító bajsza alatt, és kilométeres szakála is vérlázító-vidáman fodrozódott a szélben. S ha

mindez csak ma volna így?! Ki bálná! De hogy

háromszázhatvanöt éve egyfolytában?! Kedvtelve tesz-vesz a kertjében, kever-kavar, fűtyörészik, brummog, dalokat döngécsel, ás, kapál, vetemnyez, szüretel, olt, nyes, forgat, tölt, hurul... és derűs, mint egy szeptemberi délután.

– Na, ebből elegendem volt! – mondta magának Rutoldó. – Majd teszek én a te jókedvedről!

Rutoldó arca villogott, mint egy nyári zivatar. Macskaügyesen lekúszott a Nagyszederfáról, fölkapott egy icurka-picurka kavicsot, és dolgozni kezdett: az icurka-picurka kavicsot beletekerte egy papírszalvétába, s szalvétástul beletette egy gyufásdobozba, a gyufásdobozt ragasztószalaggal körületekerte, nehogy egykönnyen ki lehessen nyitni, elővett tíz ív hófehér csomagolópapírt, beléjük csomagolta a gyufásdobozt, az egészet jó erősen átkötötte tíz méter cukorspárgával, előkotort egy papírho-

bozt, behuppantotta a tíz méter cukor-
spárgával átkötött csomagot, a papírdobozt
leragasztotta, beletekerte húsz lepedő nagy-
ságú, ultramarinkék műanyag fóliába, a
műanyag fóliára rátekert vagy ötven méter
alumínium drótot, s az összedrótozott ba-
tyut beletette egy jókora vékába, a vékát le-
borította egy ponyvával, a ponyvát zsákvar-
ró tűvel hozzávarrta a véka szájához, s bol-
dogan sóhajtott egyet. Nna! Aztán előkere-
sett egy tintaceruzát, megnyálazta, és nagy,

ákombákom betűkkel ráírta: TUPAKKA. És
kisebb betűkkel: Tartalma: kincs!

És már vitte is a postára.

Másnap viszi ám a postás a csomagot
Tupakkának. Rutoldó, uzsgyi, föl a Nagysze-
derfára. Dörzsölgette a kezét, jókat vihorá-
szott. Na, majd elpárolog a te nagy, három-
százhatvanöt éves derűd!

Tupakka a csomagot letette a kertje köze-
pébe, megnézte jobbról, megnézte balról,
aztán hozzákezdett: fogott egy nagy ollót, le-

vágta a vékáról a ponyvát, kiemelte az ultra-marinkék műanyag batyut, letekerte róla az ötven méter alumíniumdrótot, lehámozta a húsz műanyag lapot. Na, most üti meg a guta – gondolta Rutoldó, amikor Tupakka a leragasztott papírdobozhoz ért, de Tupakka, oda se neki, szép nyugodtan levagdosta a ragasztószalagokat a papírdobozról, kiemelte belőle a cukorspárgával átkötött csomagot, türelmesen kibogozta a csomót, és a tíz méter cukorspárgát takaros gombolyagba tekerte, egyenként leszedegette mind a tíz ív hófehér csomagolópapírt, még arra is vigyázott, nehogy beszakadozzanak – na most, reménykedett újra Rutoldó, csak elfutja a pulykaméreg, amikor megtalálja a ragasztószalagokkal körütekert gyufásdobozt, de ezúttal is tévedett. Tupakka a legnagyobb nyugalommal bajmолódott a skatulya kiszabadításával, kinyitotta, kiteregette a papírszalvétát, és máris ott feküdt a tenyerén az icurka-picurka kavics.

– Na, durranj már szét a méregtől! – biztatta Rutoldó, és majd szétdurrant a méregtől odafent a Nagyszederfán.

Tavaszhívó dalomat,
éig szökő hangomat
oda nem adom.
Adok érte cserébe
évszázados cserépbe
három zöld követ.

Simon Réka Zsuzsanna

Tupakka nemhogy szétdurranni nem akart, hanem éppenséggel fülig ért a szája. Olyan boldogan mosolygott, hogy ahhoz képest az elmúlt háromszázhatvanöt év derűje kókadozásnak tűnt.

– Na végre, csakhogy megvagy! – kiáltotta Tupakka, és a szívéhez szorította az öklébe zárt kavicsot.

– Mi az ördög van meg? Mit örül ez ennyire egy kavicsnak?! – dühöngött Rutoldó, és majd' leesett mérgében a Nagyszederfáról.

Tupakka fogott egy ásót, gödröt ásott, beleejtette a kavicsot (vagy talán nem is kavics volt?), betemette, öntözőkannájában hozott egy kúnyi vizet, rázúdította az elvetett kavicsra. Rutoldó döbbsen látta, hogy megmozdul a kavics fölött a föld, kidugja a fejét egy zöld hajtás, szemmel láthatóan nő, már Tupakka térdéig ér, már magasabb is, mint Tupakka. Semmi kétség, ez egy FA. Odanézz, már magasabb, mint a kert legöregebb fája, már magasabb, mint a Nagyszederfa. Odanézz, csak nő szakadatlan, már majdnem az égig ér, karéjos levelein csodák világítanak, mesék szikráznak, nevetés hallik felőle, sírás, folyók csobogása, erdők zúgása, városok villannak fel a leveleken, kastélyok, udvarházak, hegyek, völgyhajlatok.

Zúgott a fa hatalmasan.

– A fene egye meg – morgott Rutoldó –, már a kavicsokban sem lehet megbízni.

A kisfiú virágja

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy viskó az erdő közepén. Abban lakott egy szegény kisfiú az édesanyjával. Egy nap a kisfiú talált egy virágot.

– Jaj, milyen szép!

A virág közepén volt egy mag. A kisfiúnak nagyon megtetszett a virág magja. Elültette a ház elé. Reggelre a virág hatalmasat nőtt, akkorát hogy a teteje nem is látszott. A kisfiú kinézett az ablakon, és elcsodálkozott a nagy virágon. Mit gondolt, mit nem, elkezdett mászni rajta felfelé. Mászott, mászott, s hát egy hegy tetején találta magát.

– Hol vagyok? – nézett körül, aztán továbbállt.

Ment, mendegélt, egyszer csak egy erdőbe ért. Az erdőben talált egy táblát. A táblára le volt rajzolva, hogyan juthat ki a rengetegből. A kisfiú követte a rajzot, s hazaért az édesanyjához.

Ahogy hazaért, arany eső esett a házuk felett.

Tályai Leonárdó, Nagyenyed

BUJÁKI LÍVIA

Kitavaszkodott

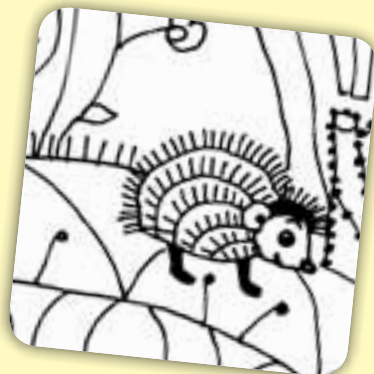
Kitavaszkodott ma a
zengő erdőn,
fütyül a rigó meg az
első csíz.

Fut a patakocska a
dombon, lejtőn,
dalol a tavaszról a
csengő víz.

Kitavaszkodott, s ha a
rügy már pattan,
ide-oda lengeti
lágyabb szél,
viharok után szava
ártalmatlan,
sose követelne, ma
már csak kér.

Kitavaszkodott ma, s a
szív is könnyebb,
ki meri tagadni, az
élet szép?

Nini, lepotyognak a
jégcsapkönnyek,
van, aki siratja a
tél vesztét.

Színezd ki a tavaszi tájat. Keresd meg, melyik
három kis kép nem szerepel a nagyon.

SZILÁGYI TOSA KATALIN rajza

DEMÉNY PÉTER

Szék

A szék soha nem elég nagy,
hiába állok fel rá, nem érem
el, amit el szeretnék,
esetleg akkora vagyok, mint anya,
de nem akkora, mint apa,
vagy elérem a könyvespolc alsó polcát,
de a felsőt nem,
vagy elérem az ablakpárkányt,
de nem tudok kihajolni,
igaz, azt nem is szabad, mert akkor
kiesek, apa mondta.
Ez biztos valami büntetés.
De a lényeg az, hogy a szék
az nem segít, pedig eleinte
azt hittem, de már tudom,
hogy keservesen tévedtem.

ÁKOS

ILKA

FORRÓ ÁGNES rajzai

Színezd ki a gyerekeket. Kinek
melyik székre kell állnia, hogy
egyforma magasak legyenek?

Csöpp kis jószág vagyok én,
fekszem apa tenyerén.
Jó, hogy pöttöm vagyok én,
elférek a tenyerén.

Döme Zsuzsa

MARCI

GERGŐ

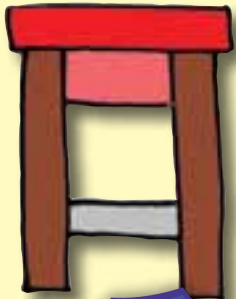

BOGI

Képzeld el, mit mon-
danak a gyerekek.

Figyeld meg, ki áll
veled szemben, neked
oldalt, illetve háttal.

Ha testvérek, sorold
fel, ki kinek a bátyja,
öccse, nővére, húga.

Kicsi vagyok, majd nagy leszek,
Hogyha sok-sok lángost eszek.
Tejfölt, lekvárt kenek rá,
Addig, pajtás, te hunyjál!

Kovács Katalin

BALÁZS IMRE JÓZSEF

A balettmozdulat

Van egy balettmozdulat,
aminek még nincs neve,
mert én találtam ki.

Elmagyarázni sem tudom, hogy milyen,
de majd megmutatom egyszer,
hogyha lesz balettruhám, igazi,
és hogyha ott állok a színpadon, a fényben,
te meg izgulsz lenn, a nézőtéren.

Ki milyen táncot lejt?
Melyik cipő illik a lábára?

TÓTH ÁGNES

Cipő

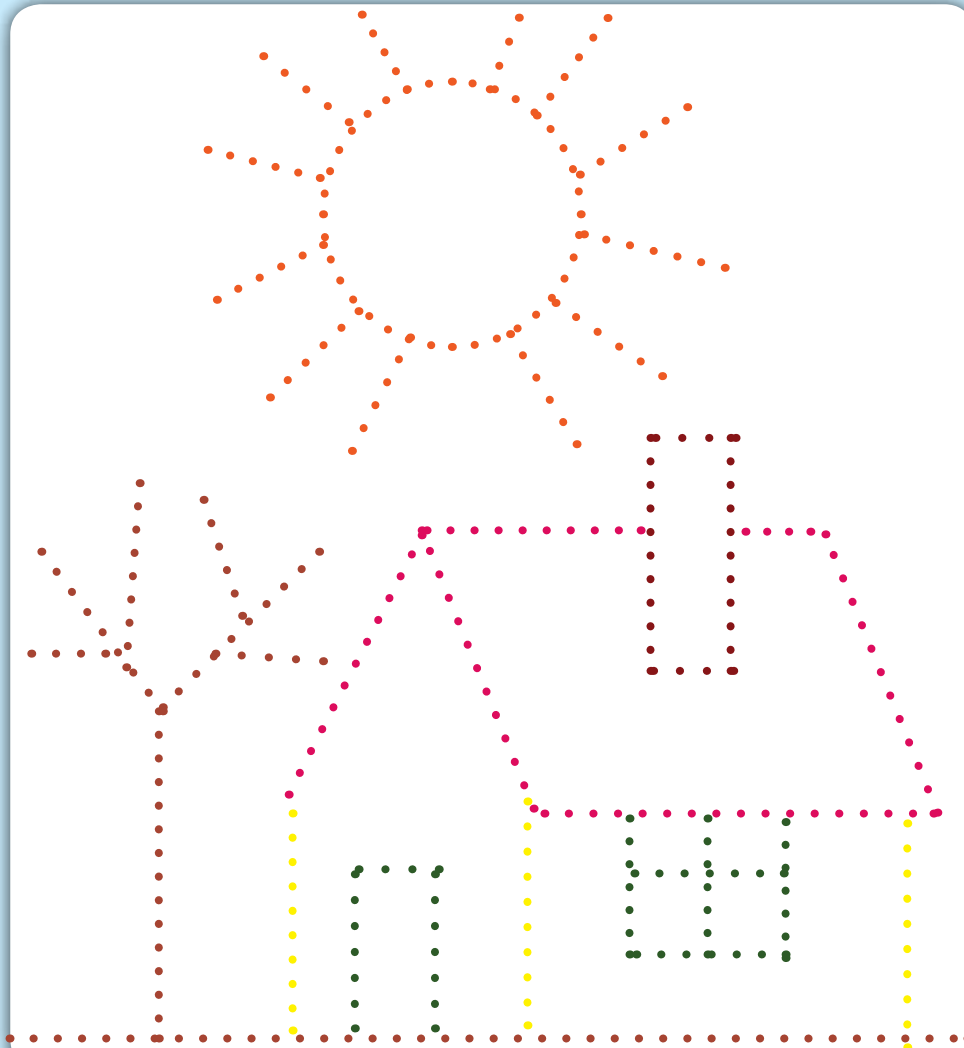
A cipőmnek orra van,
Meg egy hosszú nyelve,
Spagettiként tekereg
A cipőfűző benne.
Ha ész lenne a fejében,
A sarkára állna,
S nélkülem talpalna el
A tánciskolába.

Kinek hozott királynéságot az elveszített cipő?
Számold meg a képeket, és mondd el a mesét. Színezd ki a rajzokat.

CSEH KATALIN

Rajz

Kilyuggatok egy lapot:
lerajzolom a napot.
Ez a kerek a teste,
anya kell, hogy befesse.
Azok meg a sugarak,
körbe-körbe szaladnak.
a Nap alatt házikó,
házikóban ágyikó.
Ott szendereg, álmodik
egy kislány, Máriskó.
De őt nem én rajzoltam,
éppen csak kigondoltam.
A rajz végre elkészült,
s a falra máris felkerült.
Újjaimmal kitapintom,
hogy hol van az én napom.

**Színezd, hímezd ki a rajzot:
túvel, cérnával öltögesd
végig a vonalakat.**

Kati néni verse egy vak kislányról szól. Köszönd meg a Jóistennek, hogy te látsz, s hogy megértsd, mekkora ajándék ez, próbálj behunyt szemmel felöltözni, befűzni a cipődet.

A vakok túvel kilyuggatott lapról, az ujjbegyükkal olvasnak. Lyuggasd te is ki a pontok mentén ezt a rajzot úgy, hogy alája fehér lapot s legalul szövetdarabot teszel. A fehér lap túlsó oldalán kitapinthatod a képet.

Ti küldtétek

- Magyarosi Hajnalka és Bíró Lilla tanító néni kisdíákjai a szászrégeni A. Maior Gimnáziumban dióból, kartonból ragasztották a gólyacsalladot. Hóvirág-hajtogatási módszert is tanítottak nekünk. Kipróbáljátok?

- A vidám tavasztündér ruháján térhatású krepp-papír virágok nyílnak, karja, lába befűzött fonál, szivárványos szalag-haja táncol a szélben.

- A halványzöld rácson sodort-szárú hóvirágok pompáznak. A fehér szirmok végét összecsapították, zöld papírba tekerték, a közepe zöld szalaggal megkötött papírhenger.
- Mindkét kézimunkát, akár csak a januári lapszám 24. oldalán megjelent papírlabda hóembereket a kolozsvári Vidám Vonatocska Óvoda „Manócskái” készítették Osváth-Boros Jolán óvó néni irányításával.

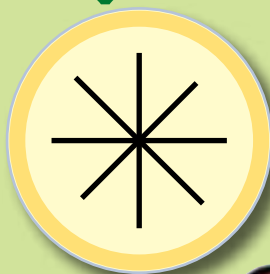
- A **zimándújfalusi** nárciszok tojástartóból és szívószálból készültek. Két sárgára festett, kidomborodó részből a szirmok, egy kisebbre vágott narancssárgából a közepe, egy cakkosra vágott zöldből a feje. A leveleket papírból vágták ki ezermester olvasóink.
- Három virág, három technika: a nárcisz sablonnal kivágott, az egyik hóvirág tépett, ragasztott, a másik galacsinokból alakított. Mindhármat **Nagy Izabella tanító néni** osztálya készítette a **marosvásárhelyi N. Bălcescu Gimnáziumban**.

- Kék papírra fehér javítóecsettel és színes ceruzával rajzoltak csodaszép tavaszi képeket **Gáll Ida és Bíró Anna Veronika tanító néni csíkszentdomokosi csemetéi**.

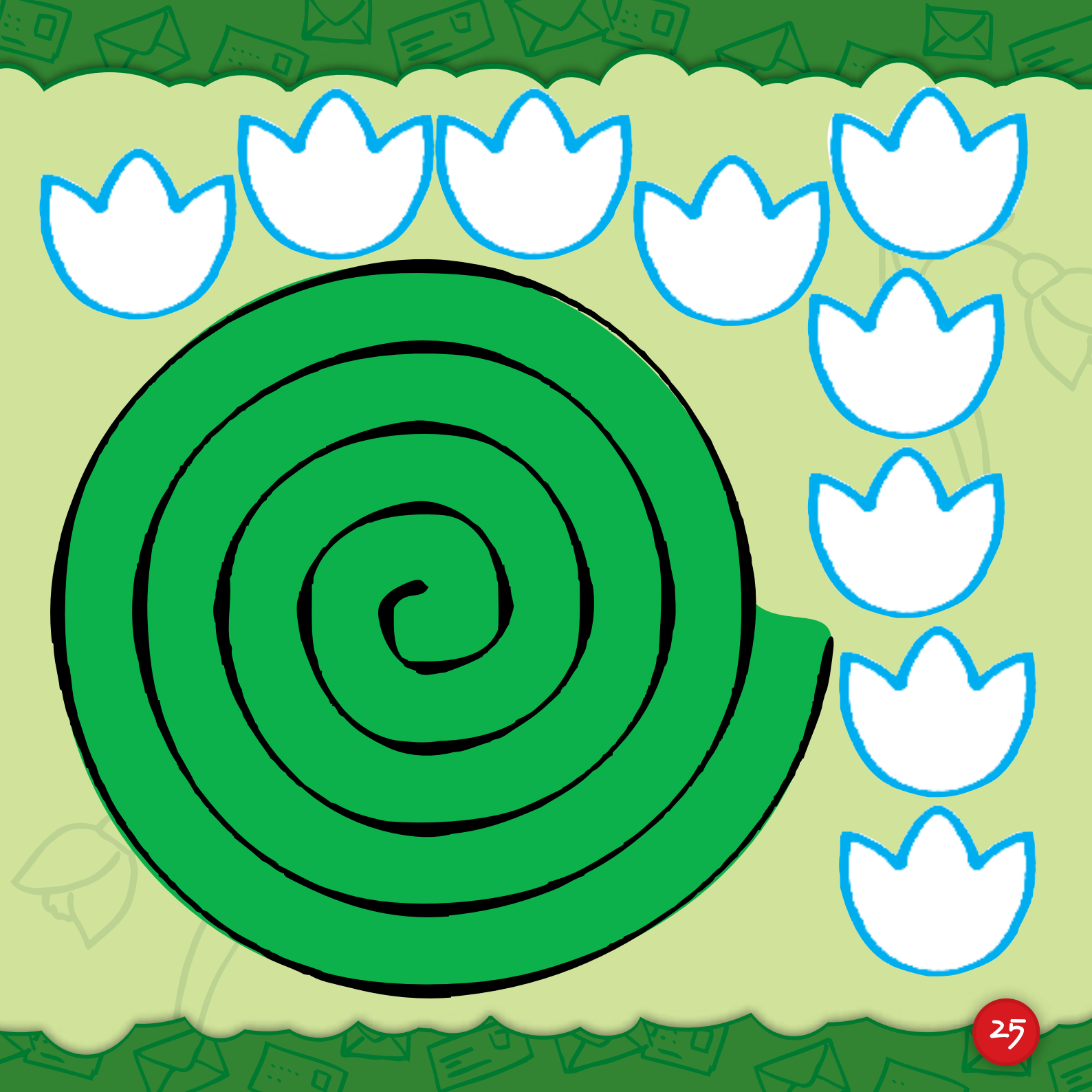
- Mátyás Erzsébet, szászrégeni tanító néni ötlete alapján készült a tavaszi virágkorona. A papírtányért festd zöldre, vágd be, tűrd fel a cakkokat, és ragaszd rá a virágokat.

- Maguk tervezte tavasz-koronával, hóvirág ablak-dísszel és hóvirágos forgókkal, no meg tavaszi mesékkal, énekekkel, játékokkal varázsolt kikeletet Bondoroi Ella óvó néni Csillag-csoportja a marosvásárhelyi 3-as Óvodába.

Vájjátok ki a spirált, ragaszszátok rá a hóvirágokat, és cérnára fűzve függesszétek fel. Forog?

Szárnybontó

Szilágyi-Székely Melinda
tanító néni magyarlapádi
„költőpalántái” írták:

Itt a tavasz, jaj, de jó!
Elovadt a hideg hó.
Kisütött a napocska,
Virágzik az árvácska.

Szilágyi Anna

Jött a tavasz, itt a meleg,
Itt van már a szép kikelet.
Kinyílott a hóvirág is,
Örülnek a gyerekek is.

Sárközi Eszter Zsuzsa

A tavaszi hóvirág
Nyiladozik már.
Megjöttek a madárkák,
Fészüket javítgatják.

Köble Emese

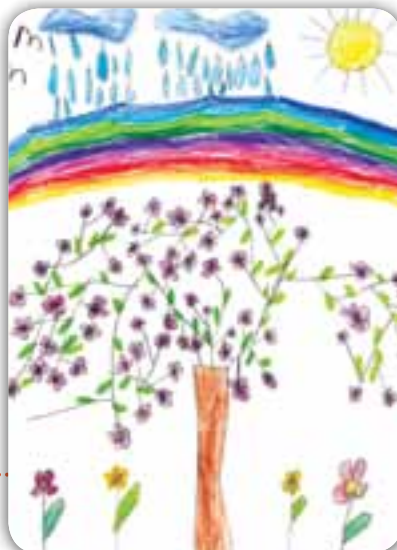
Menzák Áron,
Sztármárnémeti

Csibi Melinda,
Marosvásárhely

Hegyoldalon kicsi patak folyik,
kicsi patak partján
kis lila ibolya nyílik.
Nyílj ki, ibolya, nőj fel nagyra,
élj sokáig, kicsiny kis ibolya.

Sánduly Andrea,
Maroshévíz

Tityeg-totyog, tipeg-topog,
két kiskacsa együtt totyog.
Együtt jártak, együtt keltek,
mindenhová együtt mentek.
A két kacsa mindenhova
tipeg-topog ide-oda.

Orbán Boglárka,
Szászcsávás

Szép kis virág, jó kis virág,
Bámulja az egész világ!
Olyan szép, mint az álom,
Hogy több legyen, alig várom!
Olyan jó, hogy itt van,
Ebben a szép kertben,
Ő a legszebb virág,
Az én kis életemben!

Gólya Krisztina,
Szászcsávás

Eljött a tavasz,
rügyeznek a fák is,
hazajöttek a fecskék
Afrikából máris.

Fészket keresnek
a ház eresze alatt,
a fészekbe tojásokat
raknak.

Kikelnek a fecskék,
szépen csiripelnek,
megtanulnak repülni,
s újra útra kelnek.

Molnár Erzsébet
Zsuzsa, Magyarlapád

Székely-Király Tünde,
Magyarkirályfalva

A családdal elmentünk Virágországba. A tündérek
örömmel fogadtak. Minden virágból volt: a házak, a ke-
rítések, a padok, minden. Az egyik tündér megmutatta,
melyek a tavaszi virágok, és hogyan kell gondozni őket.
Eldöntöttük, hogy készítünk egy virágoskertet, mely-
nek tündére én leszek. Gondozni fogom őket éjjel-nap-
pal, hogy olyanok legyenek, mint Virágországban.

Krisán Orsolya, Székelykeresztúr

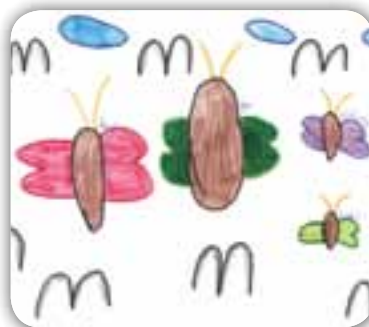
Kicsi, szorgos hat kis láb,
Erdőn, mezőn ő mászkál.
Ki lehetne más?

A kis hangya pajtás.

Mezei-Szép Emese,
Marosvásárhely

Hover Júlia, Magyargyerőmonostor

Ozsváth
Eliza,
Szilágyapanit

Szécsi Eszter, Csíkszereda

Csipike postája

Március eleje volt. Az Órisnagy Bükkfa környékén még mindent hó borított, de a forrás arcát már nem takarta jég-rostély, és hangja is frissebben csilingelt, amikor reggelente belemerítettem két kis fakéreg vedrünket. Meleget hozhatott a föld mélyéből, mert körülötte olvadozott a hó, és zsenge fűpárta karéjozta.

Nosza, vittem is Tipetupának néhány szálát, hadd lássa, hogy közeleg a tavasz. Ám alighogy hazaértem, diadalmasan kitérve hálókamrájának ajtaját, közénk toppant Kukucsi.

– Itt a kikelet, nekem is ki kellett bújnom a vackomból – rikantotta.

Tipetupa mindig hálás közönség, most is megtapsolta a százszor hallott szójátékot, sőt még ugrált is örömeiben, mert Kukucsi így folytatta:

– A vackomból kibújok, a föld alá bebújok. És titeket is meghívok egy tavaszi expedícióra.

„Mi inkább a forrashoz sétálunk el” – szerettem volna mondani, Tipetupának meg odasúgni, hogy csak óvatosan, mert ott a mély-

Györfi Vanda,
Marosvásárhely

Toncea Réka Boróka,
Marosvásárhely

Koós Klaudia,
Csíkszereda

**Nagy Cynthia-
Henrietta,**
Dés

ben sár van és sötét, Kukucsi pedig valószínűleg meglepetést tartogat számunkra: egy kosáryi kövér cserebogár-csimaszt ebédre!!! De jaj, mindezt nem volt időm elmondani, mert Típetupa máris kommandírozni kezdett:

– Csipike, hozd a viharlámpát, vegyünk köpenyt, csuklyát, csizmát, és indulhatunk.

Mit tehettem volna? Nem akartam elrontani sem Kukucsi, sem Típetupa örömét, hát megadóan baktattam velük barátom föld alatti birodalmának folyosóin. Lámpásunkba három szentjánosbogárkát is betessékeltem, hogy jobban lássunk. Persze erre csak nekünk volt szükségünk, hiszen Kukucsi elemében van a föld alatt.

Lábujjhegyen elosontunk egy alvó kígyó mellett, betakartuk a bábok közt szundikáló hangya-anyát, számolgattuk, hány tagú lehet a fészkeben összegubancolva hortyogó gyíkcsalád, és elámultunk, milyen tevékeny itt a mélyben is az apró cickánysereg.

– Ők is érzik a tavaszt? – kérdeztem Kukucsit.

– Ugyan. Egész télen így nyargalnak. Télen lenn, nyáron fenn, mindig éhes, nem pihen – mondta földmély-szakértő barátom fennhéjázva, pedig ő is szeret enni. Igaz, hogy pihenni is.

Ekkor a lélegzetünk is elállt: óriási terembe értünk. Köröskörül vastag gyökérkarok ágaztak-bogaztak, s a hajlatokban itt is, ott is magcsirázott, virághagyma hajtott. Típetupa mindenikhez odaszaladt, úgy köszöntötte:

– Hóvirág, te kis lándzsás vitéz, már indulni készülsz? Ibolya, Szellőrózsa, úgy várunk oda-fönt!

– A Korhadozóbelű Vén Fenyőfa alatt vagyunk – suttogta Kukucsi. – Látjátok? A gyökérzete, a „lenti koronája” épp oly tekintélyes, mint a fenti. Életet szív a földből, és sok-sok pici életet ringat. És itt már mindenki tudja, hogy megérkezett a tavasz.

Melyhez hasonló jókat

CSIPIKE és TIPETUPA

Szivárvány-posta

Tavaszi kedvünket még derűsebbre hangolták leveleitek: **Sebestyén Adél**, Zetelaka; **Mérei Zalán**, Élesd; **Cuculeanu Cristian**, Puskás Panna, Szatmárnémeti; **Lakatos András Tibor**, Bihardiószeg; **Brancz Henrietta**, Nagykároly; **Levenday Boglárka**, Nagyvárad; **Nagy Árpád**, Mezőpanit; **Roşu Andrea**, Küküllőkeményfalva; **Tóth Ákos**, Kovászna; **Szilágyi Mónika**, Désfalva; a **csíkszeredai Napraforgó Óvoda**; a **tordai Gesztenyetisztás Óvoda**; a **kolozsvári Napsugár Óvoda**; a **magyarlapádi**, a **szilágyperecseni**, az **inaktelki**, az **élesdi**, a **tordaharaszti** óvodások; a **gyergyószentmiklósi Kós Károly Iskola I.**; a **brasói Áprily Lajos Főgimnázium I. B**; a **sepsiszentgyörgyi Várdi József Iskola I. és II. E**; a **szatmárnémeti M. Eliade Iskola I. F**; a **zilahi I. Maniu Iskola II. B**, a **M. Eminescu Iskola I. D osztálya**; a **zabolai I-II.**; a **szalárdi II. osztály**.

Vágd ki a bélyeget, és ragaszd a neved mellé az osztály, a csoport közös gyűjtőlapjára!

• **Simon-Kerekes Csilla** tanító néni osztálya küldte a marosvásárhelyi **Dacia Gimnáziumból**:

Örömmel és türelmetlenül várom minden hónapban a Szivárványt. Köszönöm a sok szép mesét, amit írtok nekünk.

Miszi Rajmond Zsolt

Székelyderzszen apával körbejártuk az erődtemplomot. A falon körben kis ablakok vannak, ott öntötték a tatárokra a forró szurkot. Nagyon érdekes. Nézzétek meg ti is!

Deé-Lukács Gergő

Ne szomorkodj, Csipike, inkább sízz, szánkozz, és olvasd el a **Rosszcsont Peti** című könyvet. Kívánom, hogy legyen egy gyereked, hogy játszhass!

Szabados Tamás

Hallottam, hogy nagyon szeretitek a gyerekeket. Szeretek kézimunkázni, készítettem egy könyvjelzőt nektek.

Ábrám Zsuzsa

E lapszám támogatói:

Nemzeti
Kulturális
Alap

● Messze földön híresek a **széki** ácsok, kőművesek. **Juhos Ildikó** óvó néni csoportja az apák mesterségét gyakorolja, majd „élőben” is megnézi, hogyan épül a ház. Nem tiritarka műanyaggal, hanem az erdő üzenetét hozó, selymes tapintású fakockával játszanak.

● Csipike, tavaly egy kicsit soványabb voltál, de ne búsulj, majd leadod a plusz kilókat. Nagyon szerettünk volna veletek találkozni. Sajnos ez nem lehetséges, mert a ti erdőtök nagyon messze van, és a tanító néni szerint a manók nem szeretnek mutatkozni a zajos gyerekek előtt. Szeretettel **Ianosz Erzsike** tanító néni és a Bălcescu-Petőfi Iskola II. C osztálya **Szatmárnémetiből**.

● Ágazz, rügyezz, növekedj! – biztatják **Barabási Hajnalka** és **Gábor Melinda** óvó néni természetvédő tavasz-manói a marosvásárhelyi Fecske Óvoda udvarán zöldellő facsemetéjüket. Maguk ültették, öntözik, gondozzák. Ültessetek ti is fát!

Címlap:

Domokos Orsolya,
Gyergyó-
szentmiklós

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXXIII. évfolyam, 353. szám.

Kiadja a NAPSÚGÁR Kft. Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI.

Lapterv: Könczey Elemér. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva. Honlapszerkesztő: Komáromy László.

Megrendelhető a szerkesztőség címen: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.

E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001

A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont IBAN RO45RNCB0106026602080001

B.C.R., SÚC. CLÚJ S.C. NAPSÚGÁR- EDITURA S.R.L. CUI: 210622.

Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Ára 3,0 lej

 Szivárvány